

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-73-11

Druk nr 4384

Warszawa, 30 czerwca 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ratyfikacji Drugiej poprawki do
Konwencji z Espoo, przyjętej podczas
III Spotkania Stron Konwencji,
Decyzją nr III/7 w dniu 4 czerwca 2004
r. w Cavtat.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Minister Środowiska.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 4 czerwca 2004 r. została przyjęta w Cavtat, podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją nr III/7, Druga poprawka do Konwencji z Espoo.

Po zaznajomieniu się z powyższą Drugą poprawką, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej
podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją nr III/7,
w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją nr III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo

Konwencja o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym sporządzona w Espoo dnia 25 lutego 1991 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 96, poz. 1110), zwana dalej „Konwencją z Espoo”, została przygotowana w ramach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwanej dalej „EKG ONZ” i jest aktem prawa międzynarodowego o charakterze wiążącym, który w całości poświęcony jest instrumentowi oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.

Konwencja z Espoo została ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską dnia 12 czerwca 1997 r., natomiast zgodnie z Oświadczeniem Rządowym z dnia 24 września 1999 r. w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonej w Espoo dnia 25 lutego 1991 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 96, poz. 1111) weszła w życie dnia 10 września 1997 r., czyli przed dniem wejścia w życie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.), zwanej dalej „Konstytucją RP”.

Co więcej, Konwencja z Espoo wraz z jej dwoma poprawkami, jako umowa wielostronna zatwierdzona przez Radę Unii Europejskiej, a co za tym idzie wiążąca swoimi postanowieniami instytucje Unii Europejskiej oraz Państwa Członkowskie Unii Europejskiej, ma pierwszeństwo przed unijnymi aktami prawnymi przyjętymi w ramach Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), które to Traktaty na mocy Traktatu z Lizbony sporządzonego dnia 13 grudnia 2007 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 203, poz. 1569) zmieniły Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską. Oznacza to, że akty prawa unijnego, które są wiążące dla Rzeczypospolitej Polskiej jako Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej, należy interpretować zgodnie z przedmiotową umową wielostronną i jej poprawkami.

Procedurę oceny oddziaływania na środowisko, w tym również w kontekście transgranicznym, przeprowadza się dla każdej planowanej działalności mogącej znacząco oddziaływać na środowisko, której realizacja wiąże się z zamierzeniem budowlanym lub jakąkolwiek inną ingerencją w środowisko polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu, w tym również na wydobywaniu kopalin. Stanowi ona obligatoryjny element procesu decyzyjnego zmierzającego do wydania zezwolenia na realizację planowanego przedsięwzięcia, będący jednocześnie instrumentem pomocniczym

zapewniającym równorzędne traktowanie aspektów ochrony środowiska z zagadnieniami społecznymi, ekonomicznymi i innymi uwarunkowaniami zarówno w trakcie realizacji, eksploatacji, jak i ewentualnej likwidacji przedsięwzięcia.

Ocena oddziaływania na środowisko jest jednym z podstawowych instrumentów prawnych ochrony środowiska, będącym najlepszym wyrazem realizacji zasad prewencji i przezorności w procesie inwestycyjnym, z których wynika obowiązek oszacowania potencjalnych negatywnych skutków realizacji planowanych zamierzeń o charakterze strategicznym i inwestycyjnym dla środowiska, a następnie konieczność zastosowania rozwiązań skutecznie zapobiegających oraz minimalizujących te oddziaływania.

Konwencja z Espoo stwarza międzynarodowe ramy prawne dla procedury oceny oddziaływania na środowisko, w przypadkach gdy działalność realizowana w jednym państwie, tj. na obszarze Strony pochodzenia, zasięgiem oddziaływania obejmuje terytorium innego państwa, czyli Strony narażonej, mogąc tym samym powodować znaczące negatywne skutki dla środowiska. Jednocześnie Konwencja z Espoo nakłada na jej Strony obowiązek poszukiwania wszelkich możliwych do podjęcia środków w celu kontroli, zapobiegania bądź ograniczania znaczącego, szkodliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Należy zaznaczyć, że Konwencja z Espoo zapewnia właściwym organom administracji oraz społeczeństwu Strony narażonej możliwość udziału w postępowaniu w sprawie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko przed podjęciem decyzji, a co za tym idzie daje możliwość wpływania na sposób realizacji zamierzonego przedsięwzięcia mogącego znacząco negatywnie oddziaływać na terytorium państwa narażonego. Jednocześnie Konwencja z Espoo nakłada na Stronę pochodzenia realizującą planowane przedsięwzięcie mogące oddziaływać transgranicznie następujące obowiązki:

- 1) informowania o planowanej działalności państw narażenia, na terytorium których w wyniku realizacji zamierzonego przedsięwzięcia może ujawnić się znaczące oddziaływanie transgraniczne,
- 2) wykonania i udostępnienia zainteresowanym państwom sąsiedzkim dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko,
- 3) niezwłocznego zaproponowania Stronie narażonej, po ukończeniu dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko konsultacji transgranicznych, mających na celu m.in. przedyskutowanie potencjalnego oddziaływania transgranicznego planowanej działalności oraz środków eliminowania lub redukcji tego oddziaływania,

- 4) umożliwienia udziału w postępowaniu społeczności lokalnych z państw narażonych, na prawach równych tym, jakie przysługują społeczeństwu państwa, w którym ma być realizowana działalność,
- 5) przekazania Stronie narażenia decyzji końcowej w celu weryfikacji jej zgodności co do ustaleń podjętych w trakcie postępowania transgranicznego zarówno na etapie zgłaszania uwag i zastrzeżeń przez społeczeństwo Strony narażonej w wyniku analizy dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, jak również na etapie konsultacji transgranicznych,
- 6) fakultatywnego wykonania analizy porealizacyjnej, która ma pozwolić na zweryfikowanie stopnia zgodności badań i analiz wykonanych na etapie oceny oddziaływania na środowisko oraz skuteczności zastosowanych środków redukujących i minimalizujących oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w trakcie jego eksploatacji z rzeczywistym oddziaływaniem.

Do Konwencji z Espoo wprowadzone zostały dwie poprawki – w 2001 r. i 2004 r. Pierwsza poprawka do Konwencji z Espoo miała na celu umożliwienie przystąpienia do Konwencji państwom będącym członkami ONZ, ale spoza regionu EKG ONZ oraz rozszerzyła definicję „opinii publicznej” obejmując nią również organizacje osób fizycznych lub prawnych.

Z kolei Druga poprawka do Konwencji z Espoo miała na celu przede wszystkim podniesienie znaczenia ocen oddziaływania na środowisko w regionie oraz wzmocnienie współpracy międzynarodowej w tym zakresie m.in. przez:

- 1) umożliwienie Stronom narażonym uczestnictwa w postępowaniu transgranicznym w sprawie oceny oddziaływania na środowisko na etapie ustalania zakresu dokumentacji przygotowywanej w ramach oceny oddziaływania na środowisko, czyli na tzw. etapie scopingu (nowy artykuł 2 ustęp 11 wprowadzony Drugą poprawką do Konwencji z Espoo),
- 2) zmodyfikowanie załącznika I do Konwencji z Espoo określającego listę przedsięwzięć obligatoryjnie wymagających oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.

Zasadniczą zmianą jest umożliwienie państwu narażenia udziału w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym już na etapie scopingu, gdzie określany jest zakres dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, co w znaczący sposób może spowodować poprawę jakości merytorycznej dokumentacji

sporządzanej w ramach oceny oddziaływania na środowisko, na podstawie której podejmowana jest decyzja końcowa.

Oznacza to również możliwość przyspieszenia procedury oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym ze względu na fakt, że już na etapie opracowywania dokumentacji są uwzględniane uwagi i wnioski Strony narażenia. Jednocześnie należy podkreślić fakt, że możliwość taka pozwala na rozpoznanie potencjalnego rodzaju oddziaływania na środowisko na jak najwcześniejszym etapie inwestycyjnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Strony Konwencji z Espoo uznały powyższy mechanizm za bardzo pomocny, a przez fakultatywny przepis – za niekolidujący z krajowym prawodawstwem w sprawie ocen oddziaływania na środowisko.

Żadna z powyższych poprawek nie weszła jeszcze w życie. Jak stanowi artykuł 14 ustęp 4 Konwencji z Espoo, poprawki wejdą w życie dla Stron, które je ratyfikowały, zatwierdziły lub przyjęły dziewięćdziesiątego dnia od dnia otrzymania przez depozytariusza zawiadomienia o ich ratyfikacji, co najmniej przez trzy czwarte tych Stron. Przy czym Druga poprawka do Konwencji z Espoo doprecyzowała, że chodzi o trzy czwarte tych Stron w chwili przyjęcia przedmiotowych poprawek przez Strony Konwencji. Natomiast w stosunku do każdej innej Strony poprawki wchodzi w życie dziewięćdziesiątego dnia po złożeniu przez Stronę dokumentu ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia poprawek.

Ponadto, należy podkreślić, że Druga poprawka do Konwencji z Espoo nie podlegała podpisaniu przez Strony Konwencji. Została ona przyjęta w trybie art. 14 Konwencji z Espoo na III Spotkaniu Stron Konwencji Decyzją nr III/7 w dniu 4 czerwca 2004 r.

Do chwili obecnej Drugą poprawkę do Konwencji z Espoo ratyfikowały, zatwierdziły lub przyjęły następujące państwa: Królestwo Hiszpanii, Królestwo Niderlandów, Królestwo Norwegii, Królestwo Szwecji, Republika Albanii, Republika Austrii, Republika Bułgarii, Republika Chorwacji, Republika Czarnogóry, Republika Czeska, Republika Estońska, Republika Federalna Niemiec, Republika Litewska, Republika Słowacka, Republika Węgierska, Wielkie Księstwo Luksemburga oraz Unia Europejska.

2. Różnice między dotychczasowym i projektowanym stanem prawnym

2.1. Obowiązujący stan prawny w Rzeczypospolitej Polskiej

Obowiązujące przepisy krajowe dotyczące ocen oddziaływania na środowisko, które stanowią transpozycję dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na

środowisko zmienionej dyrektywą 97/11/WE, 2003/35/WE i 2009/31/WE, zwanej dalej „dyrektywą 85/337/EWG”, zostały implementowane ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą ooś”, oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), zwanym dalej „rozporządzeniem ws. przedsięwzięć”.

Ustawa ooś i rozporządzenie ws. przedsięwzięć są również w pełni zgodne z postanowieniami Konwencji z Espoo.

Postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko jest uregulowane w dziale VI (art. 104 – 120) ustawy ooś, gdzie wyszczególniono następujące rodzaje postępowań:

- 1) postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania pochodzącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku przedsięwzięć (rozdział 2),
- 2) postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania pochodzącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku projektów polityk, strategii, planów i programów (rozdział 3),
- 3) postępowanie w przypadku oddziaływania pochodzącego z zagranicy (rozdział 4).

Natomiast rozporządzenie ws. przedsięwzięć dokonuje specyfikacji planowanych przedsięwzięć na podlegające obowiązkowej ocenie oddziaływania na środowisko i na przedsięwzięcia, co do których obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko może wynikać na etapie kwalifikacji tzw. screeningu. Rozporządzenie to transponuje załącznik 1 i 2 dyrektywy 85/337/EWG oraz jest w pełni zgodne z załącznikiem I do Konwencji z Espoo poprawionym przez Drugą poprawkę do Konwencji z Espoo.

Zgodnie z regulacją zawartą w art. 104 ust. 1 ustawy ooś postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się w razie stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko pochodzącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (RP jako strona pochodzenia) na skutek:

- 1) realizacji planowanych przedsięwzięć objętych:
 - decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach,
 - decyzjami, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy ooś;
- 2) realizacji projektów polityk, strategii, planów lub programów, o których mowa w art. 46 lub 47 ustawy ooś.

Ponadto, jak stanowi art. 104 ust. 1 ustawy ooś, postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się również na wniosek innego państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie albo realizacja projektu dokumentu, o którym mowa w art. 46 i 47 ustawy ooś.

Z drugiej strony, w przypadku gdy możliwe oddziaływanie pochodzące spoza granic Rzeczypospolitej Polskiej mogłoby ujawnić się na jej terytorium (RP jako strona narażenia), postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się zgodnie z art. 105 oraz przepisami zawartymi w rozdziale 4 działu VI ustawy ooś.

Jeżeli Rzeczpospolita Polska (strona pochodzenia) planuje realizację przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na terytorium innego państwa, wówczas postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko przebiega w następujący sposób:

- 1) organ administracji właściwy do wydania decyzji, o których mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś, przeprowadzający ocenę oddziaływania na środowisko, w przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na skutek realizacji planowanego przedsięwzięcia, wydaje na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś postanowienie o konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, w którym jednocześnie ustala zakres dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia tego postępowania oraz nakłada obowiązek jej sporządzenia przez wnioskodawcę w języku państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie,
- 2) organ administracji niezwłocznie informuje Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska o możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia i przekazuje mu kartę informacyjną przedsięwzięcia,
- 3) następnie Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, na podstawie art. 109 ustawy ooś, po uzyskaniu informacji o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko planowanego przedsięwzięcia, niezwłocznie powiadamia o tym państwo, na którego terytorium przedsięwzięcie to może oddziaływać. Jednocześnie informuje to państwo o decyzji, która ma być dla danego przedsięwzięcia wydana i o organie właściwym do jej wydania, oraz załącza kartę informacyjną przedsięwzięcia. W powiadomieniu o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska proponuje termin na odpowiedź, czy państwo narażone jest zainteresowane uczestnictwem w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko,

- 4) jeżeli strona narażona powiadomi, że jest zainteresowana uczestnictwem w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, wówczas uzgadnia się z tym państwem terminy etapów postępowania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia możliwości udziału w postępowaniu właściwych organów oraz społeczeństwa tego państwa,
- 5) umożliwia się państwu narażenia złożenie uwag i wniosków dotyczących karty informacyjnej przedsięwzięcia, które następnie rozpatruje się przy wydaniu postanowień, o których mowa w art. 63 ust. 1 i art. 69 ust. 3 ustawy ooś,
- 6) kolejnym etapem jest przekazanie stronie narażonej raportu o oddziaływaniu na środowisko w celu zapewnienia udziału społeczeństwa strony narażonej w procedurze transgranicznej oraz zgłoszenie uwag i wniosków,
- 7) następnie organ administracji przeprowadzający ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko prowadzi, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, konsultacje z państwem, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie, dotyczące środków eliminowania lub ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może przejąć prowadzenie ww. konsultacji jeżeli uzna to za celowe ze względu na wagę i złożoność sprawy,
- 8) jak stanowi art. 111 ust. 2 ustawy ooś, uwagi i wnioski złożone przez państwo uczestniczące w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, w tym wyniki konsultacji, o których mowa w art. 110 ustawy ooś, rozpatruje się i uwzględnia przy wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ponadto, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy ooś, powinno zawierać informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało ono przeprowadzone,
- 9) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska przekazuje państwu uczestniczącemu w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko decyzję, o której mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś,
- 10) w przypadku gdy postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko prowadzi się w toku postępowania zmierzającego do wydania decyzji określonych w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy ooś, na mocy art. 91 ust. 1 ustawy ooś, uzasadnienie postanowienia, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy ooś,

powinno zawierać wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało ono przeprowadzone zgodnie z działem VI ustawy ooś.

W tym miejscu należy zauważyć, że obowiązujące ustawodawstwo krajowe przez art. 111 ust. 1 ustawy ooś zapewnienia udział strony narażenia na etapie określania zakresu dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, czyli raportu o oddziaływaniu na środowisko, co bezpośrednio wynika z Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo.

2.2. Stan prawny określony w Drugiej poprawce do Konwencji z Espoo

Tekst Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo wprowadza następujące zmiany do postanowień Konwencji z Espoo:

1) w artykule 2 po ustępie 10 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„11. Jeśli Strona pochodzenia zamierza przeprowadzić postępowanie w celu określenia treści dokumentacji dotyczącej oceny oddziaływania na środowisko, Stronie narażonej należy zapewnić w stosownym zakresie możliwość uczestniczenia w tym postępowaniu.”,

2) w artykule 8 po wyrazie Konwencji, dodaje się wyrażenie:

„i z wszelkich protokołów do niej, których są Stroną”,

3) w artykule 11 ustęp 2 punkt (c) zastępuje się nowym punktem w brzmieniu:

„(c) będą poszukiwać, jeśli to stosowne, usług i współpracy ze strony kompetentnych organów posiadających specjalistyczną wiedzę związaną z osiągnięciem celów niniejszej Konwencji.”,

4) w artykule 11 dodaje się dwa nowe punkty w brzmieniu:

„(g) opracują, gdy to stosowne, protokoły do niniejszej Konwencji;

(h) ustanowią organy pomocnicze, jakie uważają za niezbędne dla wdrożenia niniejszej Konwencji.”,

5) w artykule 14 w ustępie 4 drugie zdanie zastępuje się nowym zdaniem w brzmieniu:

„Wejdą one w życie dla Stron, które je ratyfikowały, zatwierdziły lub przyjęły, dziewięćdziesiątego dnia od dnia otrzymania przez depozytariusza zawiadomienia o ich ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu przez co najmniej trzy czwarte Stron w chwili ich przyjęcia.”,

6) po artykule 14 dodaje się nowy artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14 bis

Przeгляд zgodności

1. Strony dokonają przeglądu zgodności z postanowieniami niniejszej Konwencji na podstawie procedury w sprawie zgodności, którą będzie stanowić procedura o charakterze nieantagonistycznym i wspomagającym przyjęta przez Spotkanie Stron. Przeгляд będzie

oparty, choć nie wyłącznie, na regularnych raportach Stron. Spotkanie Stron podejmie decyzję w sprawie wymaganej częstości regularnych raportów Stron i informacji, jakie mają zawierać te raporty.

2. Procedura w sprawie zgodności będzie dostępna do zastosowania w przypadku każdego protokołu przyjętego w ramach niniejszej Konwencji.”,

7) załącznik I do Konwencji z Espoo zastępuje się załącznikiem do Decyzji nr III/7 z dnia 4 czerwca 2004 r.,

8) w załączniku VI po ustępie 2 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„3. Ustępy 1 i 2 można stosować, odpowiednio, wobec każdego protokołu do Konwencji.”

2.3. Różnice między stanem prawnym obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej, a regulacjami wynikającymi z Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo
Zmiany do Konwencji z Espoo wprowadzone Drugą poprawką zostały podyktowane przede wszystkim koniecznością modyfikacji ww. Konwencji w celu zgodności jej przepisów z:

1) Konwencją o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzonej w Aarhus dnia 25 czerwca 1998 r.,

2) Protokołem w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonym w Kijowie dnia 21 maja 2003 r.,

3) dyrektywą 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywami 97/11/WE i 2003/35/WE.

Obowiązujące prawodawstwo krajowe w zakresie ocen oddziaływania na środowisko jest w pełni zgodne z powyżej wyszczególnionymi aktami prawa międzynarodowego i Unii Europejskiej, co oznacza brak konieczności wprowadzania zmian w prawie polskim, zwłaszcza regulującym oceny oddziaływania na środowisko, ponieważ sprawy te są już w nim uregulowane.

Podkreślić należy fakt, że obowiązek umożliwienia Stronom narażonym uczestnictwa w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym na etapie ustalania zakresu dokumentacji przygotowywanej w ramach oceny oddziaływania na środowisko, przewidziany w art. 2 ust. 11 Konwencji z Espoo zmienionej Drugą poprawką, znajduje bezpośrednie odzwierciedlenie w art. 111 ustawy o oś w następującym brzmieniu: „uwagi i wnioski dotyczące karty informacyjnej przedsięwzięcia

złożone przez państwo uczestniczące w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko rozpatruje się przed wydaniem postanowień, o których mowa w art. 63 ust. 1 i art. 69 ust. 3”.

Ponadto, zmieniony Drugą poprawką załącznik I do Konwencji z Espoo określający listę przedsięwzięć obligatoryjnie wymagających przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, zbieżny z dyrektywą 85/337/EWG, został w pełni uwzględniony w rozporządzeniu ws. przedsięwzięć.

3. Przewidywane skutki związane z wejściem w życie Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo

Skutki społeczne – Druga poprawka umacnia udział Strony narażonej w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, w szczególności przez zapewnienie jej możliwości uczestniczenia na etapie określania zakresu dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, w tym również społeczeństwa Strony narażenia, w przypadku gdy tak stanowi prawo krajowe tejże Strony.

Skutki gospodarcze – Druga poprawka nie spowoduje bezpośrednio żadnych dodatkowych skutków o tym charakterze. Niemniej jednak, należy mieć na uwadze jej pośredni wpływ na rozwój gospodarczy przez usprawnienie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym. Usprawnienie tej procedury może skutkować przyspieszeniem, a w efekcie skróceniem procesu inwestycyjnego przez wyeliminowanie wątpliwości i niejasności na jak najwcześniejszym etapie.

Skutki finansowe – Druga poprawka nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa m.in. ze względu na fakt, że jej postanowienia funkcjonują już w prawodawstwie krajowym. Dzięki temu nie jest wymagana zmiana polskiego prawa w zakresie ocen oddziaływania na środowisko. Ponadto ratyfikacja Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo nie nałoży na Rzeczpospolitą Polską dodatkowych zobowiązań finansowych wynikających m.in. z konieczności opłacania składek członkowskich.

Skutki polityczne – w związku z zatwierdzeniem Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo przez Unię Europejską dnia 18 stycznia 2008 r., jej postanowienia stanowią dla Rzeczypospolitej Polskiej obowiązujące prawo wtórne Unii Europejskiej. Ratyfikacja Drugiej poprawki przez Rzeczpospolitą Polską ma charakter formalny i służy wyrażeniu woli Państwa.

Skutki prawne – ratyfikacja Drugiej poprawki nie będzie skutkowałą koniecznością zmiany przepisów prawa krajowego dotyczącego ocen oddziaływania na środowisko

ponieważ środki prawne mające na celu wykonywanie przedmiotowej poprawki zostały już wprowadzone do ustawy o oś i rozporządzenia ws. przedsięwzięć.

4. Wyjaśnienie wyboru trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej Drugą poprawką do Konwencji z Espoo

W związku z faktem, że związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją z Espoo nastąpiło w drodze ratyfikacji, a następnie Konwencja ta została ogłoszona w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 grudnia 1999 r. Nr 96, poz. 1110, zasadne wydaje się, aby związanie Rzeczypospolitej Polskiej Drugą poprawką do Konwencji z Espoo nastąpiło w takim samym trybie.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że Konwencja z Espoo podlegała procedurze ratyfikacyjnej sprzed wejścia w życie Konstytucji RP. Niemniej jednak art. 241 Konstytucji RP stanowi, że „umowy międzynarodowe ratyfikowane dotychczas przez Rzeczpospolitą Polską na podstawie obowiązujących w czasie ich ratyfikacji przepisów konstytucyjnych i ogłoszone w Dzienniku Ustaw, uznaje się za umowy ratyfikowane za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie i stosuje się do nich przepisy art. 91 Konstytucji, jeżeli z treści umowy międzynarodowej wynika, że dotyczą one kategorii spraw wymienionych w art. 89 ust. 1 Konstytucji”. Dlatego też w tym stanie rzeczy Konwencję z Espoo należy uznać za umowę ratyfikowaną za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Natomiast postanowieniami Pierwszej poprawki do Konwencji z Espoo, sporządzonej w Sofii dnia 27 lutego 2001 r., Rzeczpospolita Polska została związana w trybie prostym przez jej zatwierdzenie uchwałą Rady Ministrów nr 117/2004 podjętą dnia 29 kwietnia 2004 r., co wskazywałoby na konieczność wyboru analogicznego trybu wobec kolejnej zmiany.

Niemniej jednak, wybór trybu związania się przez Rzeczpospolitą Polską Drugą poprawką do Konwencji z Espoo w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie wynika wyłącznie z analizy postanowień materialnych przedmiotowej umowy, zwłaszcza pod kątem art. 89 oraz 90 Konstytucji RP.

Jak stanowi art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP ratyfikacja przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej wymaga uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie, jeżeli umowa ta dotyczy spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy.

Dlatego też mając na uwadze fakt, że postanowienia Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo dotyczą kategorii spraw wymienionych w art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP zasadne jest związanie się przez Rzeczpospolitą Polską przedmiotową poprawką w trybie art. 89 ust. 1 Konstytucji RP oraz w związku z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach

międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z 2002 r. Nr 216, poz. 1824 oraz z 2010 r. Nr 213, poz. 1395 oraz z 2011 r. Nr 117, poz. 676).

Pomimo faktu, że przedmiotowa umowa międzynarodowa dotyczy spraw już uregulowanych w ustawie, a związanie się nią przez Rzeczpospolitą Polską nie pociąga za sobą konieczności zmiany ustawodawstwa, wystarczające wydawałoby się oparcie procedury o tryb tzw. małej ratyfikacji, czyli bez uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

Niemniej jednak należy podkreślić, że tylko umowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, zgodnie z art. 91 ust. 2 Konstytucji RP, ma pierwszeństwo przed ustawą.

Dlatego też ze względu na charakter i wagę zmian wprowadzonych do Konwencji z Espoo przedmiotową poprawką proponuje się, aby związanie Rzeczypospolitej Polskiej Drugą poprawką do Konwencji z Espoo nastąpiło w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

5. Podmioty prawa krajowego, których dotyczy Druga poprawka do Konwencji z Espoo, w tym zakres, w jakim dotyczy ona osób fizycznych i prawnych

Podmiotami prawa krajowego, których bezpośrednio dotyczą przepisy Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, są organy administracji publicznej zarówno szczebla lokalnego jak i centralnego.

W pierwszej kolejności postanowienia przedmiotowej poprawki dotyczą organów administracji publicznej właściwych do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, którymi zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy ooś, są: regionalny dyrektor ochrony środowiska, starosta, dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych, wójt, burmistrz i prezydent miasta.

Ponadto, Druga poprawka do Konwencji z Espoo dotyczy Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, który jest organem centralnej administracji rządowej właściwym na mocy ustawy ooś do wypełniania oraz egzekwowania implementacji postanowień wynikających z Konwencji z Espoo.

Natomiast, swoim zakresem poprawka ta dotyczy każdej osoby fizycznej i prawnej zamierzającej zrealizować planowaną działalność polegającą na zamierzeniu budowlanym lub innej ingerencji w środowisko, tj. przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystywania terenu, w tym również wydobywaniu kopalin, jeżeli oddziaływanie tej działalności może zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na terytorium innego państwa.

6. Sposób, w jaki Druga poprawka do Konwencji z Espoo dotyczy spraw uregulowanych w prawie wewnętrznym

Treść Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo została wprowadzona do polskiego prawodawstwa w ustawie ooś, w której ustawodawca w art. 111 ust. 1 zastrzegł, że „uwagi i wnioski dotyczące karty informacyjnej przedsięwzięcia złożone przez państwo uczestniczące w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko rozpatruje się przy wydawaniu postanowień, o których mowa w art. 63 ust. 1 i art. 69 ust. 3”.

Oznacza to, że ww. regulacja prawna obligeje organy administracji publicznej do zapewnienia udziału strony narażenia w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko już na etapie określania zakresu dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, tj. raportu o oddziaływaniu na środowisko, dając temu państwu możliwość do zgłoszenia uwag i wniosków względem karty informacyjnej przedsięwzięcia. Przepis ten w pełni wypełnia jedną z dwóch zasadniczych zmian wprowadzonych do Konwencji z Espoo Drugą poprawką.

Ponadto, obowiązujące rozporządzenie ws. przedsięwzięć jest w pełni zgodne z załącznikiem do Decyzji nr III/7 z dnia 4 czerwca 2004 r. określającym rodzaje przedsięwzięć obligatoryjnie wymagających przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, a tym samym zawiera zmiany wprowadzone Drugą poprawką do Konwencji z Espoo.

7. Środki prawne, jakie powinny zostać przyjęte w celu wykonania Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo

Jak opisano powyżej, tj. w punkcie 6 przedmiotowego uzasadnienia, postanowienia Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo zostały wprowadzone do polskiego ustawodawstwa przez ustawę ooś oraz rozporządzenie ws. przedsięwzięć.

Biorąc powyższe uzasadnienie pod uwagę, nie ma konieczności wprowadzania nowych środków prawnych w celu wykonania przedmiotowej poprawki.

Minister Spraw Zagranicznych

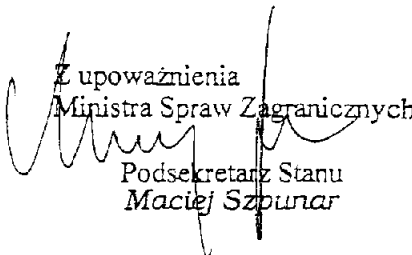
Warszawa, 8 czerwca 2011 r.

DPUE - 920 - 266 - 11/dk/2

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją nr III/7, w dniu 4 czerwca 2004 roku w Cawtat wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) oraz § 8 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2000 r. Nr 79, poz. 891) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Projekt ustawy nie budzi wątpliwości z punktu widzenia zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Z upoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Maciej Szpunar

DECYZJA III/7

DRUGA POPRAWKA DO KONWENCJI Z ESPOO

Spotkanie:

Odwołując się do swojej decyzji II/10 w sprawie przeglądu Konwencji i ustępu 19 Sofijskiej Deklaracji Ministerialnej,

Pragnąc zmienić Konwencję w celu dalszego wzmocnienia jej stosowania i zwiększenia synergii z innymi wielostronnymi porozumieniami środowiskowymi,

Wysoko oceniając prace wykonane przez grupę zadaniową ustanowioną na drugim spotkaniu Stron, małą grupę ds. poprawek i samą Grupę Roboczą do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko,

Nawiązując do Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzonej w Aarhus dnia 25 czerwca 1998 r., oraz odwołując się do Protokołu w sprawie strategicznych ocen oddziaływania na środowisko, sporządzonego w Kijowie na Ukrainie w dniu 21 maja 2003 r.,

Nawiązując również do istotnych instrumentów prawnych Wspólnoty Europejskiej, takich jak Dyrektywa 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmieniona Dyrektywami 97/11/WE i 2003/35/WE,

Świadome, iż rozszerzenie załącznika I podniesie znaczenie ocen oddziaływania na środowisko w regionie,

Uznając korzyści wynikające z możliwie najwcześniejszej współpracy międzynarodowej w zakresie ocen oddziaływania na środowisko,

Popierając prace Komitetu ds. Wdrażania jako użytecznego instrumentu służącego do dalszego wdrażania i stosowania postanowień Konwencji,

1. Potwierdza, iż ważność decyzji podjętych przed wejściem w życie drugiej poprawki do Konwencji, w tym dotyczących przyjęcia protokołów, ustanowienia organów pomocniczych, przeglądu zgodności i działań podejmowanych przez Komitet ds. Wdrażania, nie zostanie uchylona na skutek przyjęcia i wejścia w życie niniejszej poprawki;

2. Potwierdza również, iż każda Strona będzie w dalszym ciągu upoważniona do uczestniczenia we wszystkich działaniach związanych z Konwencją, w tym w przygotowywaniu protokołów, ustanawianiu organów pomocniczych i uczestnictwie w nich oraz przeglądzie zgodności, niezależnie od tego, czy druga poprawka do Konwencji weszła w życie dla danej Strony, czy nie;

3. Przyjmuje następujące poprawki do Konwencji:

- (a) W Artykule 2, po ustępie 10, wprowadza się nowy ustęp w brzmieniu:
- „11. Jeśli Strona pochodzenia zamierza przeprowadzić postępowanie w celu określenia treści dokumentacji dotyczącej oceny oddziaływania na środowisko, Stronie narażonej należy zapewnić w stosownym zakresie możliwość uczestniczenia w tym postępowaniu.”
- (b) W Artykule 8, po wyrazie „Konwencji”, wprowadza się wyrazy:
- „i z wszelkich protokołów do niej, których są Stroną”
- (c) W Artykule 11, ustęp 2, punkt (c) zastępuje się nowym punktem w brzmieniu:
- „(c) będą poszukiwać, jeśli to stosowne, usług i współpracy ze strony kompetentnych organów posiadających specjalistyczną wiedzę związaną z osiągnięciem celów niniejszej Konwencji;”
- (d) Na końcu Artykułu 11, wprowadza się dwa nowe punkty w brzmieniu:
- „(g) opracują, gdy to stosowne, protokoły do niniejszej Konwencji;
- (h) ustanowią organy pomocnicze, jakie uważają za niezbędne dla wdrożenia niniejszej Konwencji.”
- (e) W Artykule 14, ustępie 4, drugie zdanie zastępuje się nowym zdaniem w brzmieniu:
- „Wejdą one w życie dla Stron, które je ratyfikowały, zatwierdziły lub przyjęły, dziewięćdziesiątego dnia od dnia otrzymania przez depozytariusza zawiadomienia o ich ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu przez co najmniej trzy czwarte Stron w chwili ich przyjęcia.”
- (f) Po Artykule 14, wprowadza się nowy artykuł w brzmieniu:
- „Artykuł 14 bis
- Przegląd zgodności
1. Strony dokonają przeglądu zgodności z postanowieniami niniejszej Konwencji na podstawie procedury w sprawie zgodności, którą będzie stanowić procedura o charakterze nieantagonistycznym i wspomagającym przyjęta przez Spotkanie Stron. Przegląd będzie oparty, choć nie wyłącznie, na regularnych raportach Stron. Spotkanie Stron podejmie decyzję w sprawie wymaganej częstości regularnych raportów Stron i informacji, jakie mają zawierać te raporty.
2. Procedura w sprawie zgodności będzie dostępna do zastosowania w przypadku każdego protokołu przyjętego w ramach niniejszej Konwencji.”

(g) Załącznik I do Konwencji zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji.

(h) W załączniku VI, po ustępie 2, wprowadza się nowy ustęp w brzmieniu:

„3. Ustępy 1 i 2 można stosować, odpowiednio, wobec każdego protokołu do Konwencji.”

Załącznik

ZESTAWIENIE RODZAJÓW DZIAŁALNOŚCI

1. Rafinerie ropy naftowej (z wyjątkiem instalacji wytwarzających jedynie smary z ropy naftowej) i instalacje do gazyfikacji i upłynniania węgla lub łupków bitumicznych o wydajności 500 ton lub więcej na dobę.
2. (a) elektrociepłownie i inne instalacje do spalania o wyjściowej mocy cieplnej 300 megawatów lub więcej, oraz

(b) elektrownie jądrowe i inne reaktory jądrowe, w tym demontaż i likwidacja takich elektrowni jądrowych lub reaktorów¹⁾ (z wyjątkiem instalacji badawczych do produkcji i konwersji materiałów rozszczepialnych lub paliworodnych, których moc maksymalna nie przekracza 1 kilowata ciągłego obciążenia cieplnego).
3. (a) instalacje do wtórnego przerobu napromieniowanych paliw jądrowych;

(b) instalacje przeznaczone do:
 - produkcji lub wzbogacania paliw jądrowych,
 - przerobu napromieniowanych paliw jądrowych lub wysoce radioaktywnych odpadów,
 - ostatecznego unieszkodliwiania napromieniowanych paliw jądrowych,
 - wyłącznie do ostatecznego usuwania radioaktywnych odpadów, lub
 - wyłącznie do składowania (planowego na ponad 10 lat) napromieniowanych paliw jądrowych lub radioaktywnych odpadów w innym obiekcie niż zakład produkcyjny.
4. Duże instalacje do wstępnego wytapiania surówki żelaza i stali oraz do produkcji metali nieżelaznych.
5. Instalacje do wydobywania azbestu oraz do przerobu i przetwarzania azbestu i produktów zawierających azbest: dla produktów azbestowo-cementowych o rocznej produkcji większej niż 20 000 ton produktu końcowego; dla materiałów ściernych o rocznej produkcji większej niż 50 ton produktu końcowego; oraz dla innego wykorzystania azbestu w ilości większej niż 200 ton rocznie.
6. Zintegrowane instalacje chemiczne.
7. (a) budowa autostrad, dróg szybkiego ruchu²⁾, tras dla dalekobieżnego ruchu kolejowego oraz portów lotniczych³⁾ o podstawowej długości pasa startowego 2100 metrów lub więcej.

¹⁾ Na użytek niniejszej Konwencji, elektrownie jądrowe i inne reaktory jądrowe przestają być takimi instalacjami z chwilą, gdy całe paliwo jądrowe i inne elementy skażone radioaktywnie zostały na stałe usunięte z terenu instalacji.

²⁾ Na użytek niniejszej Konwencji:

- "autostrada" oznacza drogę specjalnie zaprojektowaną i zbudowaną dla ruchu motorowego, która nie obsługuje graniczących z nią posiadłości i która:

(b) budowa nowej drogi o czterech lub większej liczbie pasów ruchu albo wyrównanie i/lub poszerzenie istniejącej drogi dwupasmowej w celu zapewnienia czterech pasm lub więcej, w przypadku gdy ciągła długość takiej nowej drogi lub odcinka o wyrównanym przebiegu i/lub odcinka poszerzonego wyniesie co najmniej 10 km.

8. Rurociągi do transportu ropy naftowej, gazu i chemikaliów o dużych przekrojach.

9. Porty handlowe oraz śródlądowe szlaki wodne i porty śródlądowe, które pozwalają na ruch jednostek pływających o wyporności ponad 1 350 ton.

10. (a) instalacje do unieszkodliwiania niebezpiecznych i toksycznych odpadów przez spalanie, obróbkę chemiczną lub składowanie w ziemi;

(b) instalacje do unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne przez spalanie lub obróbkę chemiczną o wydajności ponad 100 ton na dobę.

11. Wielkie zapory i zbiorniki wodne.

12. Działalność związana z poborem wód gruntowych lub systemu sztucznego zasilania wód gruntowych, w przypadkach gdy roczna objętość pobieranych lub zasilanych wód wynosi 10 milionów metrów sześciennych lub więcej.

13. Wytwarzanie celulozy, papieru i tektury w ilości 200 ton lub więcej masy powietrzno-suchej na dobę.

14. Odkrywkowe i podziemne wydobywanie na dużą skalę i przerób na miejscu rud metali lub węgla.

15. Produkcja węglowodorów na otwartym morzu. Wydobywanie ropy naftowej i gazu ziemnego do celów komercyjnych, gdy wydobywana objętość przekracza 500 ton na dobę w przypadku ropy naftowej i 500 000 metrów sześciennych na dobę w przypadku gazu.

16. Duże urządzenia do magazynowania ropy naftowej, produktów petrochemicznych i chemicznych.

17. Wyrąb lasów na dużych powierzchniach.

(a) wyposażona jest, wyjąwszy szczególne punkty lub sytuacje chwilowe, w oddzielne jezdnie dla dwu kierunków ruchu rozdzielone od siebie pasem nieprzeznaczonym dla ruchu albo wyjątkowo w inny sposób,

(b) nie krzyżuje się na jednym poziomie z żadną drogą, torami kolejowymi i tramwajowymi lub przejściami dla pieszych, oraz

(c) jest specjalnie oznakowana jako autostrada.

- "droga szybkiego ruchu" oznacza drogę zarezerwowaną dla ruchu motorowego dostępną tylko z rozjazdów lub z regulowanych skrzyżowań, na której jest zabronione w szczególności zatrzymywanie się i parkowanie na jezdniach.

³⁾ Na użytek niniejszej Konwencji, "port lotniczy" oznacza port lotniczy, który odpowiada definicji określonej w Konwencji Chicagowskiej z 1944 roku powołującej Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (Załącznik 14).

18. (a) prace związane z przerzutami zasobów wodnych pomiędzy dorzeczami rzek, gdy celem takich przerzutów jest zapobieganie ewentualnym niedoborom wody i gdy objętość przetaczanej wody przekracza 100 milionów metrów sześciennych rocznie; oraz

(b) we wszystkich innych przypadkach, prace związane z przerzutami zasobów wodnych pomiędzy dorzeczami rzek, gdy średni wieloletni przepływ wody w dorzeczu poboru wody przekracza 2 miliardy metrów sześciennych rocznie i gdy objętość przemieszczanej wody przekracza 5% tego przepływu.

Obydwa powyższe przypadki nie obejmują przerzutów rurociągami wody do picia.

19. Oczyszczalnie ścieków o wydajności powyżej 150 000 równoważnika liczby mieszkańców.

20. Instalacje do intensywnej hodowli drobiu i świń o mocach produkcyjnych większych niż:

- 85 000 miejsc w przypadku broilerów,
- 60 000 miejsc w przypadku kur,
- 3 000 miejsc w przypadku tuczników (powyżej 30 kg), lub
- 900 miejsc w przypadku macior.

21. Budowa napowietrznych elektrycznych linii energetycznych o napięciu 220 kV i więcej oraz o długości większej niż 15 km.

22. Duże instalacje wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii (farmy wiatrowe).

Annex VII

DECISION III/7
SECOND AMENDMENT TO THE ESPOO CONVENTION

The Meeting,

Recalling its decision II/10 on the review of the Convention and paragraph 19 of the Sofia Ministerial Declaration,

Wishing to modify the Convention with a view to further strengthening its application and improving synergies with other multilateral environmental agreements,

Commending the work done by the task force established at the second meeting of Parties, by the small group on amendments and by the Working Group on Environmental Impact Assessment itself,

Noting the Convention on Access to Information, Public Participation in Decision-making and Access to Justice in Environmental Matters, done at Aarhus, Denmark, on 25 June 1998, and recalling the Protocol on Strategic Environmental Assessment, done at Kiev, Ukraine, on 21 May 2003,

Also noting relevant European Community legal instruments, such as directive 85/337/EEC of 27 June 1985 on the assessment of the effects of certain public and private projects on the environment, as amended by directives 97/11/EC and 2003/35/EC,

Conscious that an extension of Appendix I will strengthen the importance of environmental impact assessments in the region,

Recognizing the benefits of international cooperation as early as possible in the assessment of environmental impact,

Encouraging the work of the Implementation Committee as a useful tool for the further implementation and application of the provisions of the Convention,

1. Confirms that the validity of decisions taken prior to the entry into force of the second amendment to the Convention, including the adoption of protocols, the establishment of subsidiary bodies, the review of compliance and actions taken by the Implementation Committee, are not affected by the adoption and entry into force of this amendment;

2. Also confirms that each Party shall continue to be eligible to participate in all activities under the Convention, including the preparation of protocols, the establishment and participation in subsidiary bodies, and the review of compliance, regardless of whether the second amendment to the Convention has entered into force for that Party or not;

3. Adopts the following amendments to the Convention:

(a) In Article 2, after paragraph 10, insert a new paragraph reading

11. If the Party of origin intends to carry out a procedure for the purposes of determining the content of the environmental impact assessment documentation, the affected Party should to the extent appropriate be given the opportunity to

participate in this procedure.

- (b) In Article 8, after Convention insert
and under any of its protocols to which they are a Party
- (c) In Article 11, replace paragraph 2 (c) by a new subparagraph reading
(c) Seek, where appropriate, the services and cooperation of competent bodies having expertise pertinent to the achievement of the purposes of this Convention;
- (d) At the end of Article 11, insert two new subparagraphs reading
(g) Prepare, where appropriate, protocols to this Convention;
(h) Establish such subsidiary bodies as they consider necessary for the implementation of this Convention.
- (e) In Article 14, paragraph 4, replace the second sentence by a new sentence reading
They shall enter into force for Parties having ratified, approved or accepted them on the ninetieth day after the receipt by the Depositary of notification of their ratification, approval or acceptance by at least three fourths of the number of Parties at the time of their adoption.
- (f) After Article 14, insert a new article reading
Article 14 bis
Review of compliance
1. The Parties shall review compliance with the provisions of this Convention on the basis of the compliance procedure, as a non-adversarial and assistance-oriented procedure adopted by the Meeting of the Parties. The review shall be based on, but not limited to, regular reporting by the Parties. The Meeting of Parties shall decide on the frequency of regular reporting required by the Parties and the information to be included in those regular reports.
2. The compliance procedure shall be available for application to any protocol adopted under this Convention.
- (g) Replace Appendix I to the Convention by the Appendix to this decision;
- (h) In Appendix VI, after paragraph 2, insert a new paragraph reading
3. Paragraphs 1 and 2 may be applied, mutatis mutandis, to any protocol to the Convention.

Appendix

LIST OF ACTIVITIES

1. Crude oil refineries (excluding undertakings manufacturing only lubricants from crude oil) and installations for the gasification and liquefaction of 500 metric tons or more of coal or bituminous shale per day.
2. (a) Thermal power stations and other combustion installations with a heat output of 300 megawatts or more, and
(b) Nuclear power stations and other nuclear reactors, including the dismantling or decommissioning of such power stations or reactors ^{1/} (except research installations for the production and conversion of fissionable and fertile materials, whose maximum power does not exceed 1 kilowatt continuous thermal load).
3. (a) Installations for the reprocessing of irradiated nuclear fuel;
(b) Installations designed:
 - For the production or enrichment of nuclear fuel;
 - For the processing of irradiated nuclear fuel or high-level radioactive waste;
 - For the final disposal of irradiated nuclear fuel;
 - Solely for the final disposal of radioactive waste; or
 - Solely for the storage (planned for more than 10 years) of irradiated nuclear fuels or radioactive waste in a different site than the production site.
4. Major installations for the initial smelting of cast iron and steel and for the production of non-ferrous metals.
5. Installations for the extraction of asbestos and for the processing and transformation of asbestos and products containing asbestos: for asbestos-cement products, with an annual production of more than 20,000 metric tons finished product; for friction material, with an annual production of more than 50 metric tons finished product; and for other asbestos utilization of more than 200 metric tons per year.
6. Integrated chemical installations.
7. (a) Construction of motorways, express roads ^{2/} and lines for long-distance railway traffic and of airports ^{3/} with a basic runway length of 2,100 metres or more;
(b) Construction of a new road of four or more lanes, or realignment and/or widening of an existing road of two lanes or less so as to provide four or more lanes, where such new road, or realigned and/or widened section of road, would be 10 km or more in a continuous length.
8. Large-diameter pipelines for the transport of oil, gas or chemicals.
9. Trading ports and also inland waterways and ports for inland-waterway traffic which permit the passage of vessels of over 1,350 metric tons.
10. (a) Waste-disposal installations for the incineration, chemical treatment or landfill of toxic and dangerous wastes;

(b) Waste-disposal installations for the incineration or chemical treatment of non-hazardous waste with a capacity exceeding 100 metric tons per day.

11. Large dams and reservoirs.
12. Groundwater abstraction activities or artificial groundwater recharge schemes where the annual volume of water to be abstracted or recharged amounts to 10 million cubic metres or more.
13. Pulp, paper and board manufacturing of 200 air-dried metric tons or more per day.
14. Major quarries, mining, on-site extraction and processing of metal ores or coal.
15. Offshore hydrocarbon production. Extraction of petroleum and natural gas for commercial purposes where the amount extracted exceeds 500 metric tons/day in the case of petroleum and 500 000 cubic metres/day in the case of gas.
16. Major storage facilities for petroleum, petrochemical and chemical products.
17. Deforestation of large areas.
18. (a) Works for the transfer of water resources between river basins where this transfer aims at preventing possible shortages of water and where the amount of water transferred exceeds 100 million cubic metres/year; and
(b) In all other cases, works for the transfer of water resources between river basins where the multi-annual average flow of the basin of abstraction exceeds 2 000 million cubic metres/year and where the amount of water transferred exceeds 5 per cent of this flow. In both cases transfers of piped drinking water are excluded.
19. Waste-water treatment plants with a capacity exceeding 150 000 population equivalent.
20. Installations for the intensive rearing of poultry or pigs with more than:
 - 85 000 places for broilers;
 - 60 000 places for hens;
 - 3 000 places for production pigs (over 30 kg); or
 - 900 places for sows.
21. Construction of overhead electrical power lines with a voltage of 220 kV or more and a length of more than 15 km.
22. Major installations for the harnessing of wind power for energy production (wind farms).

^{1/} For the purposes of this Convention, nuclear power stations and other nuclear reactors cease to be such an installation when all nuclear fuel and other radioactively contaminated elements have been removed permanently from the installation site.

^{2/} For the purposes of this Convention:

- "Motorway" means a road specially designed and built for motor traffic, which does not serve properties bordering on it, and which:

(a) Is provided, except at special points or temporarily, with separate carriageways for the two directions of traffic, separated from each other by a dividing strip not intended for traffic or, exceptionally, by other means;

(b) Does not cross at level with any road, railway or tramway track, or footpath; and

(c) Is specially signposted as a motorway.

- "Express road" means a road reserved for motor traffic accessible only from interchanges or controlled junctions and on which, in particular, stopping and parking are prohibited on the running carriageway(s).

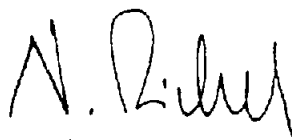
^{3/} For the purposes of this Convention, "airport" means an airport which complies with the definition in the 1944 Chicago Convention setting up the International Civil Aviation Organization (annex 14).

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the Amendment, adopted on 4 June 2004 at the Third Meeting of the Parties to the Convention on Environmental Impact Assessment in a Transboundary Context, which was held in Cavtat, Croatia, from 1 to 4 June 2004.

Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme de l'Amendement adopté le 4 juin 2004 à la Troisième Réunion des Parties à la Convention sur l'évaluation de l'impact sur l'environnement dans un contexte transfrontière, tenue à Cavtat, Croatie, du 1er au 4 juin 2004.

For the Secretary-General,
The Legal Counsel
(Under-Secretary-General
for Legal Affairs)

Pour le Secrétaire général,
Le Conseiller juridique
(Secrétaire général adjoint aux
affaires juridiques)

Nicolas Michel

United Nations, New York
10 November 2004

Organisation des Nations Unies
New York, le 10 novembre 2004